

Brief 21 Kerstmis12

Vorige week heb ik jullie een gedicht gestuurd dat natuurlijk geen kerstwens was, maar waarin ik de draak stak met onze consumptie-maatschappij. Daarom nu mijn serieuze Kerstwens.

Kerstmis is van ouds een feest van mooie verhalen. Ik vraag me wel eens af wat voor Kerstverhalen ouders tegenwoordig nog aan hun kindertjes vertellen.

Toch niet van de kerstman en Rudolf zijn rendier met de rode neus? Zouden ze allemaal het kerstverhaal van het kindje Jezus in Bethlehem nog vertellen?

Vorig jaar heb ik geschreven hoe de details van dat verhaal best hun oorsprong gevonden kunnen hebben in de bevalling van Maria in een schuurtje. Het

oorspronkelijke relaas daarvan is later, denk ik, uitgegroeid tot een verhaal

waar mensen zich aan konden warmen, vooral het kind in hen. Dat doe ik nog

steeds. Het Kerstverhaal verzekert me dat een klein kindje iemand van

geheimzinnige waarde kan zijn, ook al zou die in een stal geboren zijn en voor

wiegje een voerbak zou hebben. En in de kille duisternis is er vaak verweg toch

engelenzang te horen, en zijn er feestlichtjes te zien. Het leert me ook dat, als

God ergens te vinden is, het niet is bij de corrupte kleptokraten zal zijn, maar

bij de weggejaagde timmerman, het jonge moedertje, de ongewassen herders

en de schapen, de os en de ezel. Generaties-lang hebben ouders aan hun

kinderen dat mooie verhaal verteld. Ik hoop echt dat het nu niet ophoudt, die

oude simpele poezie. *“Het hagelde en ‘t sneeuwde en ‘t was er zo koud / De*

rijm lag op de daken. / Sint Jozef tot Maria sprak: Maria , wat zullen wij maken?

/ Maria die zeide: Ik ben er zo moe, laat ons en weinig rusten./ Laat ons een

weinig verder gaan./ Bij een huizeke zullen wij rusten. / Zij kwamen een weinig

verder gegaan,/ Tot bij een boerenschure./ ‘t Is daar dat Heer Jezus geboren

werd./ Daar sloten noch vensters noch deuren.” Dat is toch prachtig voor

kinderen. En als het dat voor kinderen is, waarom dan niet voor grote mensen:

het raakt iets heel dieps in ons binnenste.

Verder is er hier geen winter, geen Sinterklaas; maar de gewone dingen zijn vaak al leuk. Een van onze kleuterschooltjes bevindt zich in Magadi Centre.

Twee weken geleden woonde ik daar Graduation Day bij, ofwel Diploma

Uitreiking. Daar kunnen ze op de universiteit nog een puntje aan zuigen. Alle 25

afgestudeerde kleuters kregen niet alleen een sierlijke doctorsbul, ze droegen

daarbij ook nog een lange academische toga, met op hun hoofdjes het

vierkante academische petje. Als je dat voor het eerst ziet vind je het een

beetje belachelijk. Maar waarom eigenlijk? Als het leuk is voor grote mensen,

waarom dan niet voor kleine kinderen? De kleutertjes gedroegen zich zeer

waardig, als een soort Eerste Communicantjes. Leuk.

Een dag of wat geleden maakte Gerry Mooij met twee Nederlandse bezoeksters een uitstapje naar het Kakamegawoud. Op de terugweg kwam er plotseling een motor naast zijn auto rijden met daarop een gehelmde bestuurder, een man met een soort geweer en nog een derde vent. Ze schreeuwden door het open raam naar Gerry van "Stop!" en "We schieten!" Toen probeerde een van de drie met uitgestoken arm de sleutel uit het contactslot van de auto te trekken, onder het rijden, in volle vaart. Gerry gaf hem een klap op zijn arm; en daarmee maakte de auto een beetje een zwaai. Eerst viel toen de achterste man van de motor, en daarna de middelste met zijn (namaak?)geweer, en de bestuurder verdween ook. Gerry heeft maar niet gestopt om te zien of ze ook hulp nodig hadden.

Ik hoop dat het julli allemaal lukt om een echt mooi Kerstfeest te vieren.

Hans